

АКОРДИ

АНТОЛЬОГІЯ
УКРАЇНСЬКОЇ ЛІРИКИ
ВІД СМЕРТИ ШЕВЧЕНКА

УЛОЖИВ

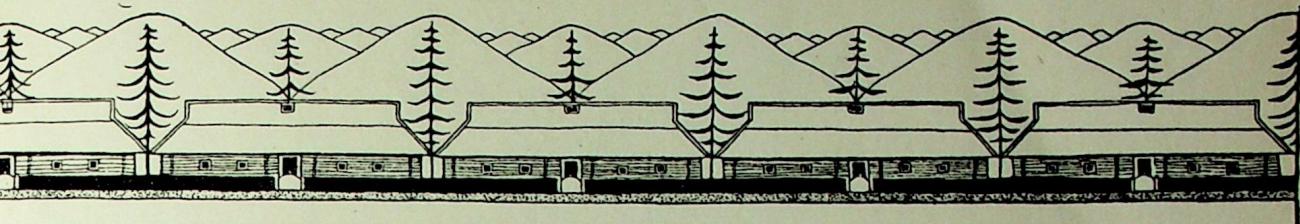
ІВАН ФРАНКО.

з ілюстраціями ЮЛІЯНА ПАНЬКЕВИЧА

У ЛЬВОВІ, 1903.

НАКЛАДОМ УКРАЇНСЬКО-РУСЬКОЇ ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ.

Марія Загірня.

Я для краю свого працював, а тепер
Покидас мене уже сила;
Скоро, скоро в труні уже знайде собі
Одпочинок душа наболіла.

Я умру. Але-ж я не жалію життя:
Дай, о Боже, і другим зазнати
Того щастя, яке тепер я зазнаю —
За країну свою умирати!

Ти-ж, мій краю съятий, прийми в землю тогб,
Хто за тебе життя покидає;
Добрим словом його помяни, як твоя
Зірка ясно у небі засъяє!

Бо настане той час, що в тобі, краю мій,
Не вживати-муть слова: неволя,
І у рідних степах і по рідних хатах
Панувати-ме щастє і доля.

Легко стане в той час нам лежати в труні,
Бо і ми свою лепту останню
Положили на те, щоб країні своїй
Пособити в її безталанню.

Мое щастя ти в мене украда
І глузуєш із мене... Дарма!
Йому щастя даєш ти, й для тебе
Слів докірливих в мене нема.

Та не все ще ти в мене забрала:
Мої згадки зостались мені,
Мої згадки про його, про перші
Дні кохання як сонце ясні.

Тепер бачиш, яка я богата?
Не глузуй же! Мене не займай!
Я скитаюсь од вас, я ніколи
Не прийду засмутити ваш рай.

Тільки-ж знай: коли ти нещасливим
Його зробиш на мить, на одну, —
О, я серцем своїм те почую
І тоді... я тебе прокляну.

